

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **V. N.**,
státní příslušník X,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2019, č. j. CPR-34497-7/ČJ-2018-930310-V234, o správním vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou K. s. v P. dne 5. 12. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí P. Č. r., K. ř. p. S. k., o. c. p., o. p. k., p. a e. (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 10. 2018, č. j. KRPS-232337-27/ČJ-2018-010033 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území č. s. E. u., v délce X m. od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území Č. r., přičemž doba k vycestování byla určena v délce X d. od právní moci rozhodnutí. Současně správní orgán I. stupně konstatoval, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení dostatečným způsobem prokázalo, že žalobce v Č. r. minimálně od 1. X do X pobýval bez cestovního dokladu a bez víza, ačkoli k tomu nebyl oprávněn. Pobyt žalobce na území Č. r. (E. u.) mohl být oprávněný pouze v období s. X, kdy žalobce poprvé přicestoval, do ř. X, neboť občané M. mohou pobývat na území E. u. bezvízově X dní během období 180 dnů. Jeho pobyt nicméně mohl být oprávněný pouze na základě biometrického dokladu, který však žalobce v současnosti nemá. Nadto bylo zjištěno, že se žalobce prokazoval padělaným občanským průkazem R., který mu byl zabaven při silniční kontrole v N. Spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobci byla v řízení poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění jeho práv. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území č. s. E. u., byla stanovena v zákonném rozmezí a odpovídá okolnostem daného případu; doba k vycestování byla stanovena přiměřeně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí mimo jiné konstatovala, že na základě závazného stanoviska m. v., které se obsahově shoduje se závazným stanoviskem m., shledala, že vycestování žalobce zpět do M. r. je možné a nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života.
3. Žalobce v podané žalobě předně namítá, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, jelikož nevyčkal na předložení cestovních dokladů, jak žalobce avizoval. Nadto je obecně známo, že státní příslušníci M. r. mohou na území E. u. pobývat i bez víza, a to až X dní během 180 dnů, přičemž nebylo jednoznačně prokázáno, že pobyt žalobce překročil zákonem stanovených X dní. Výpověď žalobce je v tomto směru nejednoznačná a nelze z ní kategoricky dovozovat nelegálnost pobytu žalobce, ač tak žalovaná v napadeném rozhodnutí učinila. Žalobce nesouhlasí ani se závěry závazného stanoviska o neexistenci překážky pro vycestování do M. r., neboť vycestování do vlasti by pro něj znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Dále žalobce obecně namítá, že správní orgány v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a nadto si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Žalovaná nadto porušila též ustanovení § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 správního řádu. S ohledem na shora uvedené proto nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.
4. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, neboť je přesvědčena, že se k věci již podrobně vyjádřila. Ve svém postupu neshledala pochybení, proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby, k čemuž na žádost žalobce nařídil jednání. Jednání se konalo v nepřítomnosti účastníků.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 18. 7. 2018 byl žalobce kontrolován p. P. S. r. N. ve směru jízdy do Č. r. na o. U., d. X, při které se žalobce prokázal padělaným občanským průkazem R. a padělaným řidičským průkazem R. Oba padělané doklady byly na místě zajištěny. Jelikož žalobce uvedl, že se zdržuje v Č. r. (včetně údaje kde) a že zde probíhá řízení o povolení k jeho pobytu, byla na žádost P. Č. r., K. ř. p. P. k., o. m. v., o. z. v. S., dne 31. 7. 2018 p. h. Č. r. provedena pobytová kontrola v domě na adrese T. X v obci K. Žalobce byl na tomto místě zajištěn, neboť se neprokázal žádným průkazem totožnosti ani nedoložil žádný doklad, který by ho opravňoval k pobytu na území Č. r. Žalobce uvedl, že po dobu jeho r. pobytu v Č. r. zde pobýval na padělaný doklad R., m. cestovní doklad ani žádný jiný u sebe neměl. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut. Správní orgán I. stupně sdělením ze dne 1. 8. 2018 vyrozuměl žalobce o rozšíření právní kvalifikace o § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců.
7. Žalobce při výslechu uvedl, že na území Č. r. přicestoval zhruba před r. za svými r. Nejprve bydlel u nich v P., poté se přestěhovali na adresu T. X, K. Měl u sebe zprvu cestovní doklad M. r., který následně (když si s rodinou obstarali občanské průkazy R.) poslal zpět do vlasti. Po celou dobu od příjezdu do Č. r. se zde zdržoval, jen na chvíli odjel do I. a N., kde byl kontrolován p., která mu odebrala (padělané) r. doklady a sdělila mu, že se v Č. r. má nahlásit na c. p. (žalobce tak neučinil, neboť nevěděl kam). Pracoval na brigádách na s., v té době žádnou práci neměl. O povolení pobytu nikde v E. u. nepožádal, od kontroly P. S. r. N. věděl, že jeho doklady byly padělané a že v Č. r. pobývá neoprávněně, měl však za to, že zde pobývat může. M. cestovní doklad má ve vlasti, měl mu jej přivést žalobcův s., který však odcestoval do A. V České republice žijí i žalobcovi r., kteří jsou občany M. r. a mají ve vlasti rodinný dům, ve vycestování z Č. r. žalobci dle jeho slov nic nebrání.
8. Součástí spisu jsou dále protokol P. S. r. N. ze dne 18. 7. 2018, fotografie žalobce a závazné stanovisko M. v. k možnosti vycestování žalobce do M. ze dne 9. 8. 2018. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k seznámení s podklady a poučil ho o možnosti vyjádřit se k nim, jakož i o právu navrhnout důkazy a činit jiné návrhy. Dne 31. 8. 2018 zástupce žalobce nahlédl do správního spisu a sdělil, že se žalobce vyjádří písemně do 30 dnů a doloží cestovní doklad M. V této lhůtě se však žalobce nevyjádřil a ničeho nedoložil. Následně dne 2. 10. 2018 správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včas odvolání. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko m. v. ze dne 18. 2. 2019 včetně podkladů pro jeho vydání. Žalovaná v té

návaznosti poučila žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, přičemž tohoto svého práva žalobce využil. Žalovaná pak dne 19. 11. 2019 vydala napadené rozhodnutí, jehož obsah soud krátce shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Posouzení žaloby soudem

9. Soud předně konstatuje, že obecná tvrzení žalobce, že byla v řízení porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce např. obecně namítal (parafrázoval), že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce tak sice velmi obecně naznačil možný nedostatek napadeného rozhodnutí, ovšem konkrétně nerozporoval žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí (kromě již výše zmíněného stanoviska o možnosti vycestovat do země původu) a zároveň nepředložil ani podklady jiné (žalobce kupříkladu netvrdil, natož aby prokazoval, že by žalovaná odůvodnila své rozhodnutí na základě mylných nebo nepravdivých informací). Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.
10. Žalobce zejména konkrétně namítal, že správní orgán I. stupně nevyčkal na předložení cestovních dokladů, jak žalobce avizoval, čímž nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Je totiž obecně známo, že státní příslušníci M. r. mohou na území E. u. pobývat i bez víza, a to až X dní během 180 dní. V daném případě nebylo jednoznačně prokázáno, že aktuální pobyt žalobce překročil zákonem stanovených X dní, čímž by se nejednalo o nelegální pobyt. Výpověď žalobce je v tomto směru nejednoznačná a nelze z ní kategoricky dovozovat nelegálnost pobytu žalobce na území Č. r., jak činí žalovaná v napadeném rozhodnutí.

11. Soud shrnuje, že žalobce uvedl, a to jak při zajištění na místě samém při pobytové kontrole, tak při výslechu provedeném téhož dne 31. 7. 2018, že m. cestovní doklad nemá u sebe, nýbrž ve vlasti, přičemž žádný jiný doklad k dispozici nemá. Žalobce byl v průběhu řízení řádně poučen ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu o právu navrhopat důkazy až do vydání rozhodnutí, a to vyrozuměním ze dne 16. 8. 2018, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 20. 8. 2018. Ačkoli (zástupce) žalobce dne 31. 8. 2018 sdělil (avizoval), že se ve věci písemně vyjádří do 30 dnů a doloží cestovní doklad, neučinil tak ani v jím stanovené lhůtě ani později v průběhu správního (odvolacího) řízení, jakož ani v rámci tohoto řízení. K dílčímu argumentu, že správní orgán (I. stupně) nevyčkal na předložení cestovního dokladu žalobce, je tak soud nucen konstatovat, že správní orgán I. stupně naopak posečkal s vydáním prvostupňového rozhodnutí, a to právě 30 dní, o které žalobce požádal; konkrétně poslední den žalobcem stanovené lhůty připadl na den 1. 10. 2018 a správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí posléze (až) dne 2. 10. 2018.
12. Žalobce správně poukázal na to, že poté, co vstoupilo v platnost nařízení E. p. a R. (EU) č. 259/2014 ze dne 3. 4. 2014, kterým se mění nařízení R. (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, bylo M. (nově) vedeno na seznamu těch zemí (v příloze II nařízení ES č. 539/2001), které byly od vízové povinnosti osvobozeni. Zrušení vízové povinnosti se však vztahovalo pouze na držitele biometrických pasů [vydaných v souladu se standardy M. o. p. c. l. (ICAO)]. Na témže seznamu (v příloze II) a se shodnou podmínkou je M. zařazeno i dle nařízení E. p. a R. (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, kterým bylo nařízení (ES) č. 539/2001 zrušeno.
13. Překračování jak vnějších, tak vnitřních hranic č. s. E. u. upravuje nařízení E. p. a R. (EU) č. 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví k. U. o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (S. h. k.). Konkrétně v čl. 6 odst. 1 (v hlavě II kapitole 1) S. h. k. jsou upraveny podmínky vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí při krátkodobých pobytech na území E. u., přičemž disponování platným vízem nebo povolením k pobytu je jen jednou z podmínek vstupu a pobytu na území č. s. E. u. (tedy i Č. r.). Citovaný článek současně reflektuje skutečnost, že státní příslušníci některých třetích zemí vízové povinnosti nepodléhají. Jsou-li občané některého třetího státu od vízové povinnosti osvobozeni, vztahuje se tato úleva (přesto) pouze na pobyty, jejichž celková délka nepřekročí t. měsíce (čl. 1 odst. 2 nařízení ES č. 539/2001), resp. X d. během jakéhokoli období 180 dnů (čl. 4 odst. 1 nařízení EU č. 2018/1806).
14. Odpadnutím vízové povinnosti u státních příslušníků třetích zemí však nezanikají ostatní regulativy vstupu a pobytu, a nadále tak pro ně mj. platí, že musí mít platný cestovní doklad opravňující držitele k překročení hranice (který splňuje další předepsaná kritéria) a že délka jejich pobytu nesmí během období 180 dnů bezprostředně předcházejících každému dni pobytu přesáhnout v souhrnu X d. (jak vyplývá též z uvozující věty čl. 6 odst. 1 S. h. k.). K tomuto závěru a problematice srov. též např. rozsudek N. s. s. ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Azs 109/2018-25, a tam citovanou judikaturu.
15. Žalobce tedy byl na základě biometrického dokladu oprávněn pobývat na území Č. r. (pouze) po dobu X d. (během období 180 dnů), avšak takový doklad u sebe žalobce (patrně) měl toliko při svém příjezdu (prvním vstupu) do E. u. (Č. r.) v č./s. X. Později se zde do

doby zajištění zdržoval bez platného cestovního dokladu i bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Nadto se prokazoval padělaným r. občanským průkazem a o získání pobytového oprávnění v Č. r. (ani jinde v E. u.) nijak neusiloval. Tyto skutečnosti přitom žalobce nikterak nezpochybňuje, ba právě takto žalobce při svém výslechu vypovídal. Přestože nyní v žalobě hodnotí svou výpověď jako nejednoznačnou co do (ne)legálnosti svého pobytu, nelze s takovým následným subjektivním hodnocením žalobce souhlasit. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce ani žádné konkrétní důkazní návrhy (s výjimkou m. cestovního dokladu, jak uvedeno shora) v průběhu správního řízení nevnesl. Z obsahu spisu nevyplývá žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit. Též (odvolací) námitkou, že státní příslušníci M. r. mohou na území E. u. pobývat i bez víza po dobu X d., se žalovaná zabývala na str. 4 napadeného rozhodnutí, na jehož odůvodnění soud pro stručnost též odkazuje.

16. Žalobní námitku, podle níž nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, shledává soud nedůvodnou. Správní orgány zajistily pro svá rozhodnutí veškeré potřebné podklady tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností, a to jak ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázce přiměřenosti daného postupu. Soud proto dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Správní orgány provedly dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán I. stupně vyslechl žalobce a provedl dokazování všemi dostupnými listinami týkajícími se přítomnosti žalobce na území Č. r. Na základě těchto důkazů bylo prokázáno, že žalobce pobýval nejméně od 1. X do X v Č. r. neoprávněně. Argumentace žalobce v rozsahu uvedeném pod bodem 10 tohoto odůvodnění proto není důvodná.
17. Žalobce nesouhlasí ani se závěry závazného stanoviska m. v. ze dne 18. 2. 2019, č. j. MV-131874-2/OAM-2018, o neexistenci překážky pro vycestování do M. r. Vycestování do vlasti by pro něj totiž znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, jelikož v M. r. panuje špatná ekonomická situace, množí se případy v. a není tam bezpečno pro civilní obyvatelstvo, neboť se n. o d. zemi.
18. Pokud jde o žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobce do M. r., ani tomu soud nemůže přisvědčit. Správní orgán I. stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska M. v. ze dne 9. 8. 2018, ev. č. ZS43433, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání m. v. Též v závazném stanovisku m. v. ze dne 18. 2. 2019, č. j. MV-131874-2/OAM-2018, se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. M. v. i m. v. se přitom podrobně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že situace v zemi je stabilní a v zemi neprobíhá žádný o. k. Závazná stanoviska vychází ze zprávy o zemi původu, která je součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z této vyplývá, že v M. r. nepanuje stav tzv. t. k., tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohl utrpět z. nebo být u. v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním o. k. (viz usnesení N. s. s. ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak se zde uvádí, že žádný o. k. v dané zemi není (ostatně existenci takového k. netvrdí ani žalobce).

19. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven skutečnému n., např. důsledkem jím namítané n. povahy tamějšího r., a že na základě konkrétních důvodů týkajících se žalobce lze očekávat, že právě jemu by h. n. z. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, pokud žalobce již u. v. ú. nebo byl vystaven přímým h. způsobem v. ú., nebo pokud o. k. probíhá právě v tom r. země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u něj dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují r., že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) n. (viz rozsudek N. s. s. ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015-24). Žalobce ve správním ani soudním řízení však netvrdil ani neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku situace v zemi vážnou ú. nebo byl takovou ú. o. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval r., že by se tak mohlo stát v budoucnu. Naopak při výsledku výslovně vyloučil, že by mu při návratu do M. r. mohla vzniknout jakákoli ú. M. i m. v. tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu v. ú. ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy že nejsou dány důvody bránící vycestování.
20. Soud podotýká, že z žalobcovy výpovědi ve správním řízení vyplývá, že v Č. r. žil společně s r., jejichž pobytová situace je obdobná (jak je zdejšímu soudu známo též ze své činnosti z řízení vedeného pod sp. zn. 42 A 17/2019), neboť i oni zde pobývali na základě padělaných r. d. Ze skutkových zjištění ani z výpovědi žalobce nevyplynulo, že by si zde za dobu svého pobytu vytvořil významné zázemí, s nímž by bylo možné spojit nepříměřený zásah do soukromého a rodinného života. Soudu přitom není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené právě ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže jeho rodina pochází rovněž z M. a žalobce neuváděl (ani) žádný jiný konkretizovaný důvod, pro který by se mělo jednat o zásah nepřiměřený. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.
21. K tvrzení žalobce, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území č. s. E. u. a doba k vycestování z Č. r., soud uvádí, že tato žalobcová domněnka (žalobní bod) je velmi obecná a neobsahuje jediný argument, kterým by bylo tvrzení žalobce podpořeno. Soud tak toliko závěrem shrnuje, že podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění splněny byly, a to z toho důvodu, že správní orgány řádně zjistily, že žalobce pobýval na území Č. r. bez cestovního dokladu a bez víza (platného oprávnění k pobytu), ač k tomu nebyl oprávněn. Tímto jednáním žalobce naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Jelikož byly splněny předpoklady pro uložení správního vyhoštění, byl správní orgán I. stupně zároveň povinen stanovit dobu pro vycestování podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a současně dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území č. s. E. u. (jak vyplývá i ze samotného vymezení pojmu správní vyhoštění podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Námitka žalobce, že v předmětné věci nebyly k takovému postupu splněny podmínky, proto není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. ledna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně